

[Alfred Jensen.]

har til fornøden Hjælp, være sig naar han skal gaa en Tur paa Gaden eller undersøge sin Post. Vi foreslaar derfor Blindetillægget forhøjet til 260 Kr., det er det tidligere Blindetillæg, før vi fik Folkeforsikringsloven.

Jeg skal anbefale de af os stillede Ændringsforslag og endnu en Gang opfordre til, at vi forbedrer Aldersrentenydernes og Invalidereventenydernes Vilkaar, saaledes at deres Levevilkaar bliver lysere og lettere, end Tilfældet tidligere har været.

Vanggaard: Jeg vil gerne sige et Par Ord til yderligere Støtte for mit Partis Ordførers Argumentation imod Udvidelsen af Aldersrentegrænsen til de 60 Aar. Jeg ser vel, at det i mange Henseender maa være en Konsekvens af Regeringens Politik. Regeringens Politik har jo medført en ensidig Udvikling inden for Erhvervene; man har givet visse Erhverv Mulighed for at betale en relativt høj Arbejds løn, en Mulighed, som andre Erhverv ikke har, og derved er de arbejdsløses Tal jo blevet forøget i ganske overordentlig Grad; den Arbejds løshedslovgivning, vi har, bidrager vel ogsaa paa forskellig Maade til, at Folk ikke søger bort fra dette Omraade. Dette, at man har undladt at komme vort nødstedte Hovederhverv til Hjælp, har bevirket, at adskillige Landmænd er blevet Proletarer og nu ogsaa tænker paa at søge social Understøttelse eller i hvert Fald om muligt Aldersrente. En Lovgivning som den, der her foreslaas, er en af Konsekvenserne af den Politik, Regeringen har ført. Jeg synes, det er en sørgelig Konsekvens; i Stedet for burde der være ført en Politik, der paa naturlig Maade kunde aflaste Arbejds løsheden og fordele Brødet mere jævnt til alle Samfundets Medlemmer. Vi synger i den gamle Sang om, at „faa har for meget og færre for lidt“; men den passer jo efterhaanden ikke for danske Forhold. Den Politik, Regeringen har ført, har bevirket en ensidig Udvikling. Jeg er selv over den nu foreslaaede Aldersrentegrænse, over de 60 Aar, og man føler naturligvis denne Grænse som et Stempel paa en selv: man er ved at blive for gammel! Men det er nu ikke af den Grund alene — jeg selv føler i Virkeligheden ikke noget saadant —, at jeg ikke kan anerkende Nedsættelsen af Aldersgrænsen til 60 Aar. Mit Partis Ordfører fremhævede, at Mulighederne for at komme de nu forsikrede yderligere til Hjælp tabes ved, at man udvider Omraadet for de forsikrede, og det er jo saa sandt, saa sandt. Vi ved alle,

at de enligt stillede Aldersrentenydere gennemgaaende har meget ringe Kaar; og havde der foreligget et Ændringsforslag — jeg beklager, at der ikke foreligger et saadant — om, at Omkostningen ved den Forhøjelse af Invalidepræmien, som nu foreslaas i Anledning af Udvidelsen af Aldersrentegrænsen til 60 Aar, skulde være gaaet til de nuværende enligt stillede Aldersrentenydere, vilde jeg have hilst det med Glæde og stemt for det. Jeg tror, at det havde været adskilligt sundere og adskilligt mere paakrævet end det, der foreslaas her.

Den ærede sidste Taler sagde, han var Tilhænger af Folkeforsikring uden Præmier. Det er egentlig en interessant Form for Forsikring, og man kunde rent umiddelbart ønske den videreført til at gælde al Forsikring. En saadan Udtalelse lyder dog noget besynderlig. Heller ikke Socialdemokratiet har stillet sig uvilligt til at gaa videre ad Forsikringsvejen, selv om det hidtil har været noget smaat bevendt dermed. Jeg er en gammel Tilhænger af Folkeforsikring, har kæmpet for den hele min Tid her paa Rigsdagen uden at se noget videre Resultat, i Modsætning til, hvad der er indført i vore Nabolande. Naturligvis, en Aldersrente, der hviler helt paa Forsikringsgrundlag, er der vel ingen, der tænker paa for de svagt økonomisk stilledes Vedkommende; men om vi havde haft en betydelig større Del paa Forsikringsgrundlag, vilde det sikkert have været sundt. Nu har man kun denne Skat, som kun i uegentlig Forstand er Forsikring, men som ogsaa vi, der er Forsikringstilhængere, har akkviesceret ved. Det vilde have været adskilligt ønskeligere, mener jeg altsaa, hvis den Forhøjelse af Invalidepræmierne, der foreslaas her, var gaaet til de enligt stillede Aldersrentenydere, som saa sandt ikke har det for godt. Vi har jo ogsaa hørt, at Borgmester Viggo Christensen holder paa 65 Aars Aldersrentegrænsen, men er dette her først indført, vil det utvivlsomt være overordentlig svært at komme tilbage. Det vil være overordentligt svært kun at tage det som en midlertidig Foranstaltning. Jeg mener derfor, det er en farlig Vej, Flertallet her er ved at betræde, og jeg ønsker ikke under nogen Form at række Haanden til Indførelsen af 60 Aars Aldersrentegrænsen.

Knud Kristensen: Ved Overvejelse af og Beslutning om økonomiske Spørgsmaal er der efter min Mening to afgørende Ting, der maa tages i Betragtning. Der er først det at tage i Betragtning, at der fremskaffes Værdier, at Produktionen holdes